

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Irena Rybska
Protokolant:	Agnieszka Malewska

przy udziale oskarżyciela publicznego - Urzędu Celnego w B.reprezentowanego przez R. G.

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 r., sprawy oskarżonego M. O. o przestępstwo z art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez Urząd Celny w B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 17 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 132/13

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Obciąża Skarb Państwa kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

M. O., został oskarżony o to, że:

w dniu 23 stycznia 2013 roku przewoził samochodem (...)o nr. rej. (...)w miejscowościB. P.towar nieoznaczony znakami akcyzy, o którym wiedział, że został sprowadzony na terytorium kraju bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci 5000 paczek papierosów różnych marek, przez co naraził na uszczuplenie należność celną w kwocie 3065,00 zł oraz należność podatkową w wysokości 88213,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 70150,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 18063,00 zł,

to jest o czyn z art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 17 czerwca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 132/13, uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na mocy art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. został skazany, zaś na mocy art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzono mu karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, równowartość jednej stawki dziennej ustalając na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Na mocy art. 30 § 2 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. orzeczono przepadek wyrobów tytoniowych, opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 na karcie 34 akt sprawy pod pozycjami 1 – 3, oraz zarządzono ich zniszczenie.

Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2100 (dwa tysiące sto) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych w sprawie.

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. apelację od powyższego orzeczenia wniósł Urząd Celny w B.zaskarżając wymieniony wyrok na niekorzyść M. O., w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 zł.

Powołując się na art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zarzucił temu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary grzywny, w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu.

Stawiając powyższy zarzut na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny poprzez zaostrezenie orzeczonej wobec w.w. oskarżonego kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja Urzędu Celnego okazała się bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił sformułowanych w niej zarzutów, ani argumentacji przytoczonej na ich poparcie.

Należałoby zacząć od tego, że rażąca niewspółmierność orzeczonej kary grzywny zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 1973 r., o sygn. III KR 254/73, opub. OSNPG 1974, Nr 3-4, poz. 51).

Uznaje się również, że zarzut rażącej niewspółmierności, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 r. o sygn. V KRN 178/85, opub. OSNKW 1985, Nr 7-8, poz. 60).

Zgodnie z art. 12 § 2 k.k.s. Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W myśl art. 13 § 1 k.k.s. wymierzając karę Sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków finansowych, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza wyrażoną skruchę. Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Przez stosunki majątkowe i dochody rozumie się cały majątek i wszystkie dochody posiadane przez sprawcę. Stosunki majątkowe i dochody sprawcy ocenia się uwzględniając w szczególności jego stan rodzinny i wynikające z niego obowiązki ekonomiczne oraz ogół orzekanych wobec niego dolegliwości ekonomicznych.

Odnosząc powyższe teoretyczne rozważania do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego oraz finansowego, a także okoliczności i warunki osobiste, w tym sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego, nie pozwala na przypisanie mu cech szczególnej karygodności. Te okoliczności niewątpliwie wpływają na określenie stopnia społecznej szkodliwości czynu i wymierzenia adekwatnej kary.

Podkreślić należy, że oskarżony M. O. prowadzi ustabilizowany tryb życia. Posiada gospodarstwo rolne o powierzchni około 10 ha, będące jednocześnie obok prac dorywczych, jego głównym źródłem dochodu.

Zgodnie z treścią art. 23 k.k.s. wymierzając karę grzywny Sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki, przy czym najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa 720, przy czym wysokość jednej stawki dziennej nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani przekraczać jej czterystukrotności.

Należy zauważyć, że oskarżony M. O. wprawdzie jest osobą młodą i wykształconą, jednakże dochody, które uzyskuje w wysokości 1500-2000 zł nie są zbyt wysokie, stąd uiszczenie grzywny w wysokości wymierzonej przez Sąd i tak będzie stanowić dla niego znaczną dolegliwość. Ponadto wprawdzie w przeszłości były przeciwko oskarżonemu prowadzone inne postępowania o różne czyny z kodeksu karnego skarbowego, z których część zakończyła się skorzystaniem przez niego z instytucji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej, jednakże oskarżony nigdy wcześniej nie był karany o czym świadczy jego karta karna (k.24). W ocenie Sądu Okręgowego, jak trafnie zauważył to Sąd I instancji stanowi to niewątpliwie okoliczność łagodzącą w procesie określania w stosunku do jego osoby rozmiarów kary.

W ocenie Sądu wymierzona przez Sąd I instancji kara grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, a nadto do stopnia jego winy, które jednocześnie spełni stawiane przed nią cele zapobiegawcze i wychowawcze motywując oskarżonego do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa. Jednocześnie stanowić będzie ona rzeczywistą dolegliwość za popełnione przez oskarżonego przestępstwo skarbowe, zapobiegając poczuciu bezkarności.

Z powyższych względów, wyrok jako słuszny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. został utrzymany w mocy, zaś apelacja Urzędu Celnego została uznana za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty wadami, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.